
Dívky od svaté Magdalény

Odpoledne a podvečer se táhly jako celé dny. Cormac se nevrátil ani na večeři. Ženy pojedly mlčky. Matka se nimrala v jídle, Teagan přešla chuť, tušila, že se děje něco zlého. Otec nikdy žádné jídlo nevynechal, pokud nemusel do práce.

Dvě hodiny se dívaly na televizi, pak si šly lehnout.

Teagan už usínala, když se přes chodbu ozvaly matčiny tlumené vzlyky. Ráda by ji šla utěšit, ale dveře ložnice byly zavřené. Aby ten žalostný zvuk přehlušila, zapnula si tranzistorové rádio, které jí otec daroval k narozeninám, a naladila dublinskou stanici. Poslouchala skladby Cliffa Richarda, Elvise a novou melancholickou píseň Raye Charlese, „I Can't Stop Loving You.“ Převalovala se v posteli, měla pocit, jako by se ocitla na jiné planetě. Přepadl ji zvláštní neklid a tíživý smutek. Pokoušela se usnout a v hlavě jí stále zněla píseň Raye Charlese. Myslela na otce Marka, pak na Cullena a říkala si, proč musí láska vždycky tak bolet. Ta píseň jí pro daný večer připadala příhodná.

Ve čtyři ráno se dveře Teaganina pokoje rozlétly. Dívka se posadila na postel a zírala na siluety postav na chodbě.

V jedné z nich poznala otce, který se opíral o stěnu. Za ním stála matka. Oba ozařovalo světlo zezadu.

„Oblékni se,“ nařídil otec.

Teagan nevěřicně zírala. Šálí ji snad sluch? Protřela si oči, pak se odkryla. „Co se děje?“ zeptala se krotce.

„Slyšelas mě. Oblékni se! A hod' sebou.“ Každé rozčilené slovo znělo hlasitěji. Teagan ucítila zápach whisky. „Matka na tebe bude čekat.“ Zabouchl dveře a nechal ji ve tmě.

Teagan chtěla něco odseknout, věděla však, že by se jí to vymstilo. S otcem se dalo vyjít jedině po dobrém. *Úslužností*. To slovo se naučila ve škole. Když řádová sestra napsala na tabuli jeho synonyma – *servilnost, podvolení, pokora* –, vybavil se jí právě otec.

Proč je tak rozčilený? Nepochybně to nějak souvisí s otcem Matthewem. Natáhla si bílou halenku, džíny a tenisky. Roztřeseně otevřela dveře, svíral se jí žaludek.

Matka v noční košili doklopýtala k ní. Teagan se zajíkla. Shavon měla opuchlé oči, tvář bledou, bez života.

„Proč jsi nám nic neřekla?“ vypravila ze sebe. Musela se zachytit dveří, aby neupadla.

Teagan ji chtěla obejmout, ale matka se odvrátila. „Co jsem vám neřekla? Mami, prosím tě, pověz mi, co se děje!“

„Proč jsi lhala? Proč jsi nám neřekla, že tu byl otec Mark, že...“ Matka se neovladatelně roztřásla.

„Bála jsem se, že se na mě budete zlobit. Na faře jsem si ve sklípku zapomněla svetr. Otec Mark mi ho přinesl.“

„Panebože,“ zalomila matka rukama.

Ze tmy se vynořil otec a odstrčil manželku stranou. V ruce držel klíče od auta. „Projedeme se.“

Teagan začínala panikařit. Je to snad sen? Určitě se každou chvílí probudí a zjistí, že leží v posteli. Jak by mohlo krátké setkání s knězem znamenat „hřích“? V tu chvíli se v ní ozval instinkt pro přežití. Zabouchla dveře a zamkla, málem otci přivřela prsty. Celá se třásla přívalem adrenalinu.

Otec začal bušit na dveře a křičet, matka kvílela. Náhle křik ustal, vzlyky utichly. V domě se rozhostilo ticho. Teagan se choulila na posteli, budík na nočním stolku odtíkával vteřiny.

Dveře se otřásly několikrát v rámu, vzápětí se roztříštily a pokoj zasypaly úlomky dřeva. Otec padl setrvačností s klením na podlahu. Popadl Teagan za nohy a stáhl ji z postele.

„Teď mě poslouchej!“ Hlas mu přeskakoval zuřivostí, žíly na spáncích vystupovaly, jako by měly každou chvíli prasknout. „Nebudeš to matce dělat ještě těžší. Buď pújdeš dobrovolně, nebo tě z domu vyvleču.“

Teagan ovládla vzlyky a hlesla: „Ano, tati.“

„Neříkej mi tati! Já už dceru nemám.“

Teagan byla hrůzou bez sebe. Otcova slova i jednání se vymykala chápání. Co jen mohlo takovou proměnu způsobit?

Zvedl ji z podlahy a vyvlekl na chodbu. Když procházeli kolem ložnice rodičů, zahlédla Teagan matku na posteli s hlavou v dlaních. Naříkala. Otec polykal rozčilené slzy a vedl Teagan po schodech dolů. Z věšáku popadl sako a hodil jí je přes ramena.

„Ať ti řekli cokoli, je to lež,“ bránila se. „S otcem Markem se nic nestalo.“

„Kněz nikdy nelže,“ odsekl otec a zaklel. Jeho dech páchl whisky.

„Lže!“ Zastavila se. „Kam mě vedeš? Vždycky jsem udělala všechno, co jsi chtěl.“

Otec ji popadl za ramena. „Jsi největší zklamání mého života.“

Teagan se nezmohla na odpověď.

Dostrkal ji k autu a než se nadála, rozjeli se neznámo kam.

Otec již nepromluvil.

Teagan se mlčky dívala z okna, bála se na cokoli zeptat. Slyšela v rádiu o únosech, ale na svědomí je měli zločinci, kteří chtěli peníze, nikdy rodič. Ulice, jimiž projížděli, se jí vesměs zdály cizí, poznala jenom park St Stephen's Green. Před nimi se objevily řadové domky, v některých se již svítilo.

Když mezi mraky začaly pronikat první růžové sluneční paprsky, zastavili před velkou branou s nápisem SESTRY SVATÉHO VYKOUPENÍ. Z šera za branou vystupovaly vysoké žulové klášterní zdi. Černá střecha se vinula v krkolomných úhlech nad komplexem budov. Teagan zamrazilo.

Otec stiskl zvonek, vzápětí jim přišel otevřít postarší muž. „Přesně načas, pět ráno,“ prohlásil a naklonil se k oknu. „Matka představená vás očekává. Sestry s ničím zbytečně neotálejí.“

„Děkuji,“ odpověděl otec.

Muž jim pokynul, aby vjeli dovnitř. „Jeďte rovně a pak do zatáčky, jak vede cesta.“

Auto projíždělo pod nízkými větvemi dubového stromořadí. Stromy připomínaly obrovské strážce bdící nad opuštěným územím. Světlomety pronikaly šerem a osvětlovaly mírně stoupající cestu. Před nimi se objevily zastřešené schody vedoucí k masivním dveřím. U nich stála jako socha jepťiška. Z černého hábitu svítila jen její kulatá tvář jako měsíc v černé noci.

Otec zaparkoval pod schody, motor nechal běžet. „Já dovnitř nejdu.“ Vystoupil a otevřel dveře u Teagan. Vytáhl ji z auta a vzhůru po schodech k čekající postavě. „Sestra Anne?“ zeptal se. „Matka představená?“

Jeptiška přikývla, leč nepromluvila. Teagan stále netušila, proč ji otec zavezl právě sem.

„Tohle je moje dcera Teagan,“ pokračoval. „Otec Matthew vám asi popsal naši situaci, že?“

Sestra Anne na souhlas povytáhla obočí.

„Papíry mám v autě. Oba jsme je se ženou podepsali.“ Zašel pro obálku.

Jeptiška vytáhla ruce z hábitu a pokynula Teagan, aby s ní šla ke dveřím. Ta však rozhodně nechtěla vstupovat do té temné budovy s jeptiškou, kterou v životě neviděla. Otec podal sestře Anne papíry, jeptiška si je přitiskla na prsa.

„Tati!“ zvolala Teagan.

„Pojedu,“ řekl, ačkoli se k němu dcera tiskla.

Jeptiška se po ní natáhla, ale dívka ji setřásla. „Tohle mi nedělej, tati!“

„Sbohem.“ Vyprostil se Teagan ze sevření a rozběhl se k autu. Sestra Anne ji chytila za ruku a obálka jí spadla na zem. Jeptiška táhla dívku ke dveřím, zatímco její otec rychle odjížděl.

Teagan se v slzách zhroutila na kamennou terasu.

Sestra Anne sebrala obálku a vztyčila se nad dívkou jako temný anděl. „Radím ti jít dovnitř, jestli nechceš zbytek života spát na zemi. Nedoporučovala bych ti to.“

Teagan pochopila, že nemá na výběr.

Sestra Anne došla ke dveřím a otevřela je. „Vítej ve svém novém domově – kde budeš, dokud neodčiniš své hříchy.“ Teagan se zvedla a prohlížela si ženu, v jejíž moci se ocitla. Dlouhá chodba za ní se utápěla v neproniknutelné tmě.